

โบราณคดีเมืองดงคอน

อำเภอสรรคบุรี จังหวัดชัยนาท

ภูธร ภูมะธน

พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พระนครราชินี

จังหวัดลพบุรี

ประวัติการศึกษาและค้นพบ

ข้อมูลเกี่ยวกับเมืองดงคอน อำเภอสรรคบุรี จังหวัดชัยนาท ได้มีผู้นำมาเผยแพร่ครั้งแรก โดย รองศาสตราจารย์ศรีศักร วัลลิโภดม ในบทความเรื่อง “แพรกศรีราชาหรือสรรคบุรี” ในวารสารเมืองโบราณ เมื่อ พ.ศ. 2517 โดยระบุว่า “เป็นเมืองสมัยทวารวดี ปรากฏหลักฐานคือเครื่องปั้นดินเผา ขากเจดีย์วิหาร ตลอดจน พระพุทธรูป เมื่อทางน้ำเปลี่ยนไป มีลักษณะดินแข็ง ผู้คนจึง ย้ายเมืองไปตำแหน่งแพรกศรีราชา”¹

¹ อ้างถึง ผ่องศรี วนาสิน และ ทิวา ศุภจรรยา รายงาน ผลวิจัยเรื่อง เมืองโบราณบริเวณชายฝั่งทะเลเดิมของที่ราบ ภาคกลางประเทศไทย พ.ศ. 2523 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หน้า 98.

ใน พ.ศ. 2523 ผ่องศรี วนาสิน และ ผศ. ทิวา ศุภจรรยา แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้ทำ การวิจัยเรื่องเมืองโบราณบริเวณชายฝั่งทะเลเดิมของ ที่ราบภาคกลางประเทศไทย ได้เผยแพร่ข้อมูลเรื่อง เมืองดงคอนเป็นครั้งที่สอง และศึกษาในเรื่องของรูปแบบผังเมืองที่ได้จากหลักฐานภาพถ่ายทางอากาศ

เมื่อปลายเดือนมีนาคมและต้นเดือนเมษายน 2530 ข้าพเจ้า, นายแพทย์สำนวน ปาลวัฒน์วิไชย และนายยืนยง คาระกา หัวหน้าพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ ชัยนาทฯ ได้มีโอกาสสำรวจข้อมูลเมืองโบราณ ดงคอนเพื่อนำเสนอเป็นนิทรรศการพิเศษในวันอนุ- รัถย์มรดกไทย จังหวัดชัยนาท ประจำปี 2530 จึง เป็นที่มาสำหรับใช้เป็นข้อมูลในการเขียนบทความนี้

ข้อมูลที่ตั้งและสภาพเมืองดงคอน

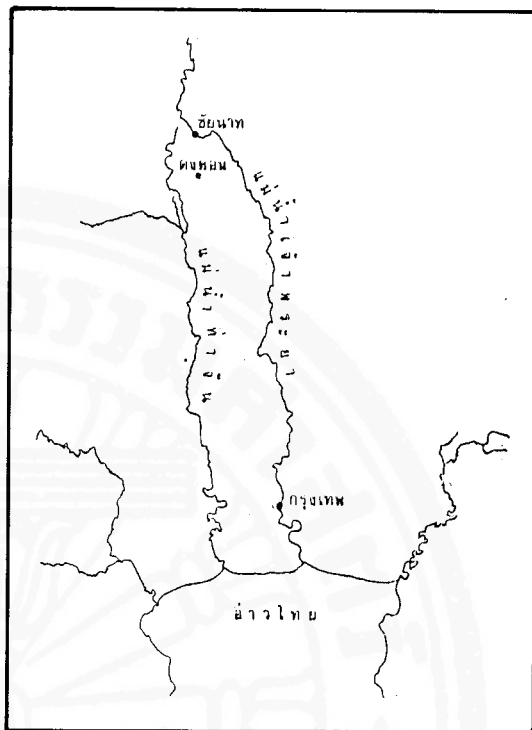
ที่ตั้ง อยู่ในเขตการปกครองหมู่ 4 ตำบลดงคอน อำเภอสรรคบุรี จังหวัดชัยนาท (แผนที่ที่ 1) บริเวณที่ตั้งเมืองเป็นเนินดินสูงน้ำท่วมไม่ถึง ก่อนที่ชาวบ้านบุกรุกถากถางเป็นที่ทำกินนั้น แต่เดิมเป็นป่าละเมาะที่บ มีต้นไม้ประเภท สะแก ตะโก ไข่

ผังและขนาดของเมือง

จากภาพถ่ายทางอากาศจะเห็นได้ชัดว่าเมืองนี้มีผังเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้ามุมมน (ภาพที่ 1 และแผนที่ที่ 2) รูปแบบผังของเมืองดังกล่าวเป็นรูปแบบชนิดแพร่หลายมากที่สุดของเมืองสมัยนี้ และมีลักษณะใกล้เคียงกับผังเมืองสมัยเดียวกันที่อยู่ใกล้เคียง เช่น เมืองจันทเสน อำเภอตากลี จังหวัดนครสวรรค์ เมืองคูเมือง อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี ความกว้างของเมืองดงคอนจากทิศเหนือถึงทิศใต้ประมาณ 755 เมตร และจากทิศตะวันออกถึงทิศตะวันตกยาวประมาณ 555 เมตร และห่างจากเมืองไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือประมาณ 715 เมตร มีร่องรอยของโบราณสถานที่ขุดเป็นคูน้ำล้อมรอบพื้นที่สี่เหลี่ยมผืนผ้า

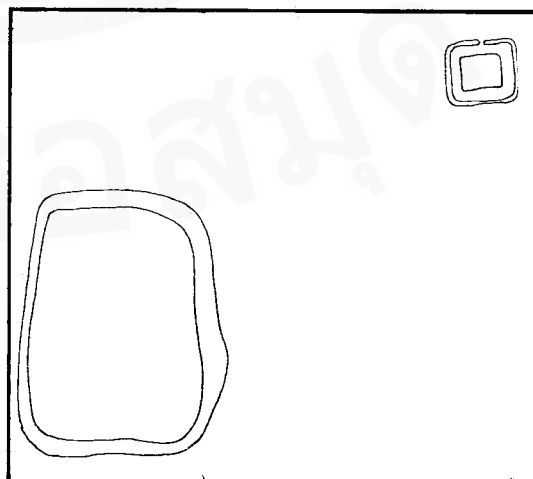
กำแพงเมือง คูเมือง (คูน้ำ คันดิน)

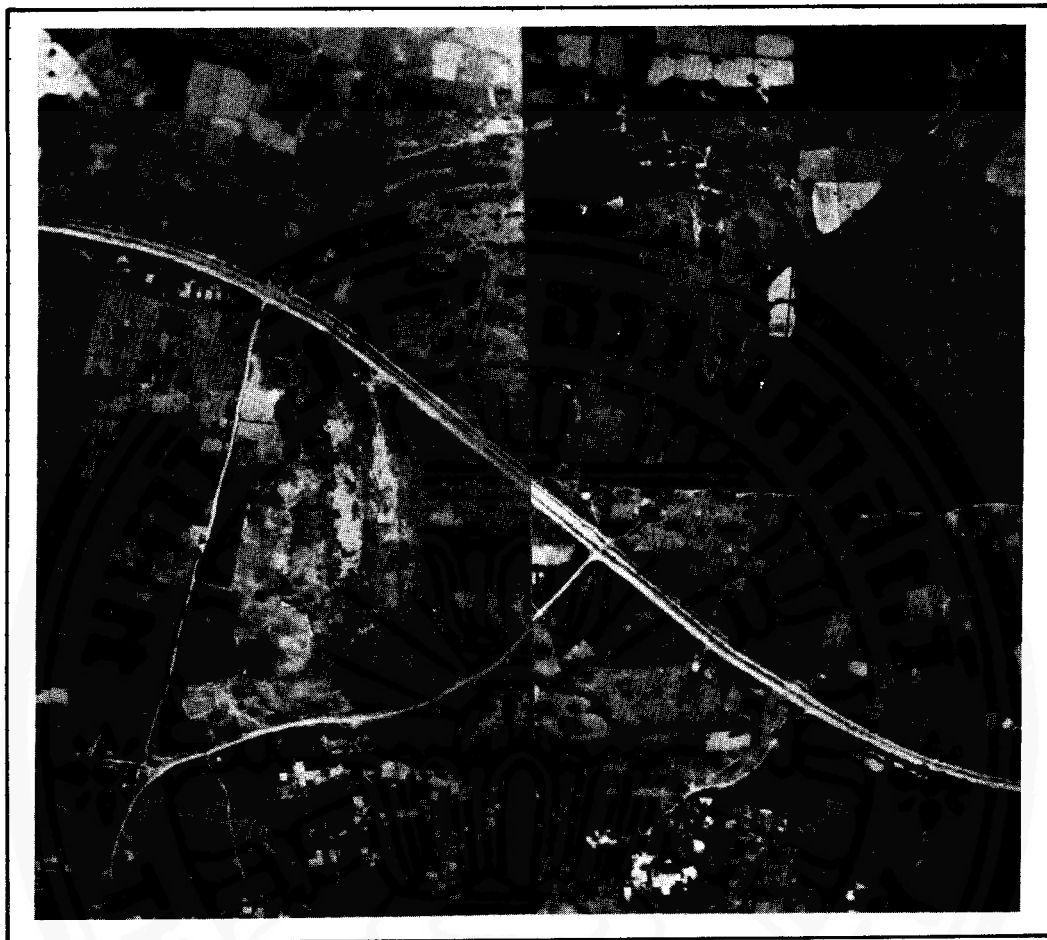
เมืองนี้ปรากฏหลักฐานเฉพาะคูเมือง สำหรับกำแพงเมืองนั้นไม่ปรากฏให้เห็น จึงอาจเป็นไปได้ว่าเมื่อแรกขุดคูน้ำกำหนดขอบเขตของเมืองและรวมทั้งอาจจะเพื่อชักน้ำจากทางน้ำธรรมชาติเข้ามาใช้ในเมือง หรือเพื่อใช้เป็นสิ่งกีดขวางป้องกันศัตรูนั้น ดินที่ได้จากการขุดคูน้ำมิได้ถูกนำมาพูนสูงสร้างเป็นกำแพงเมืองดังเช่นปรากฏพบที่เมืองสมัยเดียวกันหลายแห่ง ในจังหวัดลพบุรี เช่น เมืองดงมะรุม เมืองชัยจำปาศ แต่รูปแบบของการไม่พูนดินสูงแบบนี้กลับไปคล้าย

▲ แผนที่ที่ 1 แสดงที่ตั้งเมืองดงคอนและเมืองชัยนาท

▼ แผนที่ที่ 2 ผังเมืองดงคอน

▲ ภาพที่ 1 ภาพถ่ายทางอากาศเมืองดงคอน อำเภอสรนครู จังหวัดชัยนาท

กับเมืองจันเสนและเมืองอุททอง จึงอาจเป็นไปได้ว่า มีการนำดินที่ได้จากการขุดคูน้ำนั้นมาเกลี่ยถมบนพื้นที่บนเมือง เพื่อให้พื้นที่บนเมืองสูงกว่าพื้นที่โดยรอบ เป็นการป้องกันปัญหาอุทกภัย สำหรับคูเมืองนั้น มีความกว้างประมาณ 20 เมตร

ซากโบราณสถานและสระน้ำ

ปรากฏซากของโบราณสถานขนาดใหญ่ นอกเมืองเท่าที่สำรวจพบในเวลานี้เพียง 1 แห่ง แผ่นอิฐที่ใช้ก่อสร้างนั้นมีขนาดใหญ่มากเป็นพิเศษคือขนาด 28 × 51 ซม. ขนาดของอิฐดังกล่าวนี้ ใหญ่โตกว่าอิฐ

จากซากโบราณสถานสมัยเดียวกันที่พบ ณ ที่อื่น จึงอาจเป็นไปได้ว่า ซากโบราณสถานแห่งนี้คงจะเป็นสถาปัตยกรรมขนาดใหญ่มาก ชาวบ้านเรียกว่าโคกปราสาท

สำหรับสระน้ำเก่าภายในเมืองปรากฏอยู่ 1 แห่ง เช่นกัน แต่ถูกปรับเปลี่ยนสภาพไปมากแล้ว ความจำเป็นของการตั้งถิ่นฐานใกล้แม่น้ำใหญ่ยังไม่มีในเวลานั้น เพราะเศรษฐกิจยังคงไม่ผูกพันกับโลกภายนอก ที่ห่างไกลที่ต้องใช้ทางคมนาคมทางน้ำสายใหญ่ การตั้งถิ่นฐานใกล้ทางน้ำอยู่บ้างก็คงเพื่อชักนำน้ำเข้ามาใช้ในชีวิตประจำวันเท่านั้น จึงปรากฏว่าเมืองนี้ตั้งอยู่ใกล้ทางน้ำขนาดเล็ก ซึ่งในปัจจุบันตื้นเขินแล้ว และชักน้ำจากลำน้ำนั้นเข้ามาใช้ในเมือง

การตั้งถิ่นฐานและอายุสมัย

ก่อนที่จะมาเป็นถิ่นฐานในรูปของเมืองโดยการขุดคุ้ย ค้นดินล้อมรอบที่อยู่อาศัยนั้น โดยทั่วไปบริเวณใกล้เคียงแหล่งโบราณคดีแบบนั้นหรือ ณ ที่นั้นเองมักจะมีแหล่งที่ตั้งถิ่นฐานของพวกมนุษย์ยุคก่อนประวัติศาสตร์ ที่เมืองดงคอนนั้นยังไม่สามารถพิสูจน์ว่าเป็นแหล่งที่อยู่ของมนุษย์ยุคก่อนประวัติศาสตร์มาก่อนอย่างแน่ชัดในเวลาหนึ่ง คงพบแต่ขวานหินขัดที่มีประวัติว่าพบในเมืองดงคอน 3 ชิ้น (ภาพที่ 2) ขวานหินขัดในรูปแบบดังกล่าวนี้มีลักษณะไม่แตกต่างจากของมนุษย์ยุคก่อนประวัติศาสตร์ในภาคกลางทั่วไป และคงมีอายุประมาณ 2000 ปีมาแล้ว

ชุมชนนี้ได้เข้าสู่ยุคสมัยประวัติศาสตร์ที่ได้รับอิทธิพลในด้านศิลปวัฒนธรรม ศาสนา อักษร และภาษาจากอินเดียในราว พ.ศ. 1200-1300 ซึ่งแต่เดิมเรียกชื่อยุคสมัยนี้ว่า สมัยทวารวดี คูเมืองแห่งนี้คงจะสร้างขึ้นในยุคนี้

หลักฐานของการเป็นที่อยู่อาศัยของมนุษย์ยุคต่อมาคือ ในราว พ.ศ. 1900-2000 ได้พบชิ้นส่วนของเครื่องถ้วยสุโขทัยจำนวนมาก และมนุษย์ยังคงอาศัย ณ ที่นี้จนถึงราวปลายสมัยอยุธยา ราวพุทธศตวรรษที่ 21-22 เพราะได้พบเครื่องถ้วยจีน สมัยราชวงศ์หมิง

ฉะนั้นจึงเป็นที่แน่ชัดว่า ชุมชนแห่งนี้มีผู้อยู่อาศัยติดต่อกันมานาน แต่อาจจะเกิดการละทิ้งเมืองได้เป็นช่วง ๆ เช่นกัน ศาสนสถานยุคแรก ๆ จึงคงเหลือแต่ซากที่ถูกปกคลุมด้วยดิน อย่างไรก็ตาม ความเหมาะสมในการตั้งถิ่นฐานที่อยู่คงมีอยู่มาก ฉะนั้นมนุษย์จึงแวะเวียนมาใช้เป็นที่อยู่อาศัยเป็นระยะ ๆ ติดต่อกันมาโดยตลอด นับเป็นอย่างน้อยถึง 13 ศตวรรษ

หลักฐานทางวัฒนธรรมพบที่เมืองโบราณดงคอน

ศาสนาและความเชื่อ ได้พบว่าหลักฐานทาง

ภาพที่ 2 ขวานหินขัดพบที่เมืองดงคอน สมบัติของนายอินจันทร์ชูด ▲

ภาพที่ 3 ฐานพระพุทธรูปหินรูปดอกบัวบาน สมบัติของวัดโคกดอกไม้ ต.ดงคอน ▼

วัฒนธรรมที่เกี่ยวกับศาสนาและความเชื่อของผู้ที่อยู่อาศัยที่เมืองดงคอนเมื่อราว พ.ศ. 1200-1300 มีดังนี้คือ

1. พุทธศาสนา ได้พบฐานพระพุทธรูปทำด้วยหินขนาดใหญ่เป็นรูปดอกบัวบาน (ภาพที่ 3) เก็บรักษาอยู่ที่วัดโคกดอกไม้ ตำบลดงคอน ซึ่งให้เห็นได้ว่ามี

การสร้างพระพุทธรูปขนาดใหญ่ไว้เคารพบูชา พุทธศาสนาจึงคงเป็นศาสนาสำคัญ ฐานของพระพุทธรูปแบบดังกล่าวไม่แตกต่างจากฐานพระพุทธรูปแบบมอญโบราณที่พบที่เมืองนครปฐมและเมืองลพบุรี โดยทั่วไปพระพุทธรูปที่ประทับบนฐานแบบนี้จะเป็นพระพุทธรูปประทับยืนห่มคลุมที่แสดงให้เห็นอิทธิพลศิลปะอินเดียแบบหลังคุปตะ ฉะนั้นฐานพระพุทธรูปชิ้นนี้คงมีอายุไม่น้อยกว่าพุทธศตวรรษที่ 12 นอกจากนั้นในพิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ ชัยนาทนี้ ยังได้แสดงแผ่นสลักหินภาพพระพุทธรูปประทับนั่งปางประทานธรรม มีธรรมจักรประดิษฐานบนเศาสูง และสอปูนขาข้างนั้นเป็นประติมากรรมที่มีอายุราวพุทธศตวรรษที่ 12-13 เช่นกัน และภาพดังกล่าวนี้เป็นความเชื่อและความศรัทธาต่อพระพุทธรูปอันเป็นที่นิยมนักมากในสมัยนั้นคือ ตอนพระพุทธรูปประทานธรรม (ภาพที่ 4)

ภาพที่ 4 แผ่นสลักภาพพระพุทธรูปเจ้า มีธรรมจักรประดิษฐานบนเศาสูงและมีสอปูนขาข้าง ▲

ภาพที่ 5 ศิระะตุ๊กตาดินเผารูปคนงูลง ▼

2. ไสยศาสตร์และเครื่องรางของขลัง ได้พบศิระะตุ๊กตาดินเผาที่เมืองดงคอน คงเป็นศิระะของตุ๊กตารูปเด็กผู้ชายงูลง (ภาพที่ 5) เป็นหลักฐานที่ได้แสดงให้เห็นถึงความเชื่อของผู้ที่อาศัยที่เมืองดงคอนเมื่อราวพุทธศตวรรษที่ 12 - 13 ว่าเชื่อในเรื่องของไสยศาสตร์เช่นกัน ตุ๊กตาเหล่านี้คงมีความหมายไม่แตกต่างจากสมัยนี้คือ ทำขึ้นเพื่อสะเดาะเคราะห์ต่าง ๆ แก่เคล็ด หรือเพื่อถวายเป็นบริวารแก่เทวดาหรือเพื่อเป็นของเล่นเด็ก

แผ่นหินที่ชำรุดมาก มีรอยบุ๋มตรงกลาง รอบๆ สลักลวดลายเป็นสัญลักษณ์มงคลต่าง ๆ แผ่นหินนี้คงเป็นหินฤกษ์ (ภาพที่ 6)

ภาพที่ 6 แผ่นหินฤกษ์ สลักสัญลักษณ์มงคล ▼

สำหรับรูปเคารพในฐานะเป็นเครื่องรางอีกอย่างหนึ่งที่สำคัญและมักจะพบทั่วไปตามบริเวณเมืองโบราณสมัยนี้คือรูปท้าวเวรและนางศรี ซึ่งเป็นเครื่องรางที่เชื่อกันว่าเพื่อความโชคดี ร่ำรวย สำหรับที่เมืองดงคอนนี้ยังไม่พบหลักฐานนั้น คงพบแต่เพียงฐานของเครื่องรางแบบนั้นที่เป็นรูปสิงโตหมอบ(ภาพที่ 7)

เครื่องมือ สิ่งของ เครื่องใช้ จำแนกได้เป็น

1. **ภาชนะใช้สอยดินเผา** เตาที่สำรวจพบเศษภาชนะดินเผาพื้นเมืองที่เมืองดงคอนทั้งหมด พบว่าเป็นชนิดที่ไม่แตกต่างจากเศษภาชนะดินเผาที่พบที่เมืองโบราณอื่น ๆ เช่นเมืองอุทอง เมืองชัยจำปา เมืองดงมะรุบ เมืองจันเสน ภาชนะดินเผาเหล่านี้คงแบ่งได้เป็นภาชนะใช้สอยในครัวเรือน และภาชนะสำหรับใช้เป็นตะเกียงน้ำมัน หรือพิธีกรรม กล่าวคือ

ภาชนะใช้สอยในชีวิตประจำวัน ได้แก่ ภาชนะทรงชาม ทรงหม้อ ทรงไห ทรงกาน้ำ ภาชนะเหล่านี้มีการตกแต่งผิวด้วยลายต่าง ๆ เช่นลายขูดขีด ลายทาด้วยเชือกและเครื่องจักสาน รวมทั้งประทับลายภาพ สำหรับภาชนะประเภทประทับลายภาพนั้นเป็นสิ่งที่พบได้ยาก และที่เมืองดงคอนนี้ได้พบเศษภาชนะประทับลายภาพเป็นรูปโคและรูปคน(ภาพลายเส้นที่ 1)

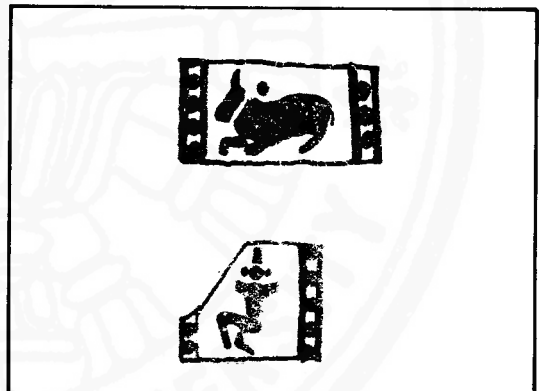
ภาชนะดินเผาสำหรับให้แสงสว่าง ได้แก่ ภาชนะสำหรับใช้เป็นตะเกียงน้ำมันซึ่งมีชื่อเฉพาะเรียกว่าตะคัน มีหลายขนาด มีทั้งแบบวางบนพื้นราบ (ภาพที่ 8) แบบแขวน(ภาพที่ 9) และแบบมีถาดจับวิธีที่จะได้แสงสว่างนั้นคือ ใช้น้ำมันซึ่งคงได้จากไขมันสัตว์ แล้วใช้ไส้ที่ทำจากเส้นใยพืช และยังมีภาชนะดินเผาสำหรับให้แสงสว่างอีกชนิดคือแบบถ้วยมีพวย ภาชนะดินเผาแบบนี้บางครั้งจะเรียกว่าตะเกียงโรมัน เพราะรูปแบบนั้นคล้ายกับตะเกียงโรมัน ตะเกียงแบบนี้เคยพบที่เมืองอุทอง เมืองจันเสน เมืองคูเมือง (อ.อินทร์บุรี) และที่เมืองดงคอนนี้

2. **เครื่องประดับ** เครื่องประดับที่สำรวจพบที่เมืองดงคอนคงจะเป็นเครื่องประดับของสตรี ได้แก่

2.1 **ตุ้มหู** รูปแบบของตุ้มหูที่พบนั้นมีลักษณะ

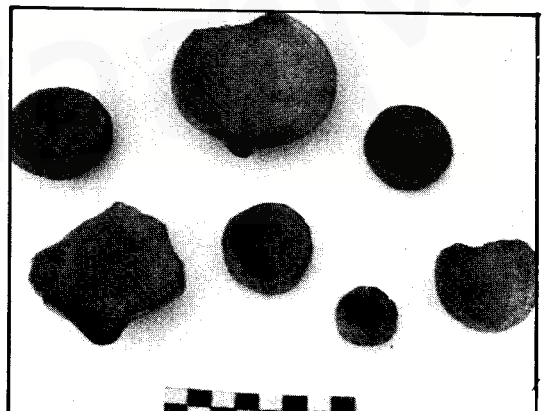

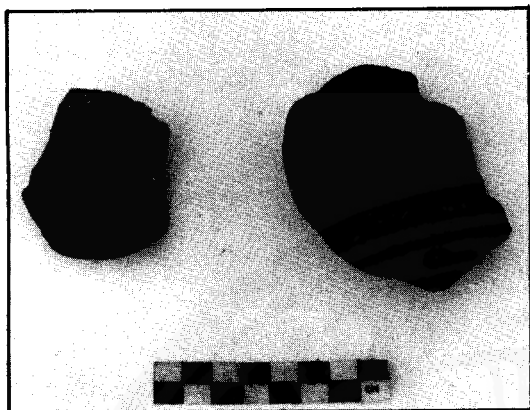
ภาพที่ 7 ฐานประติมากรรมของรูปท้าวเวรและนางศรี (ฝ่าหม้อน้ำมัน) ▲

ภาพลายเส้นที่ 1 ภาพลายประทับบนภาชนะดินเผาในกรอบสี่เหลี่ยม รูปโคและบุคคล ▲

ภาพที่ 8 ตะคันแบบวางบนพื้นราบ ▼

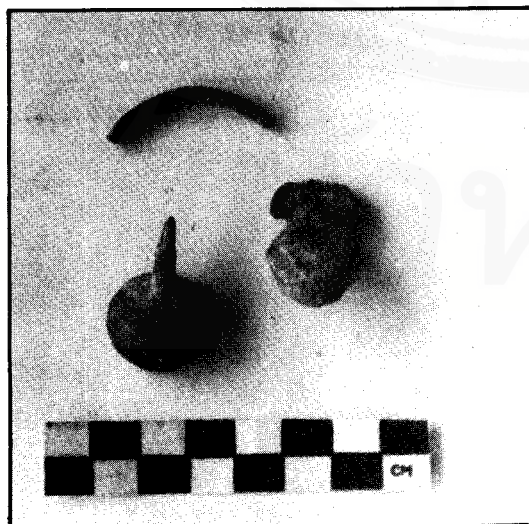

ภาพที่ 9 ตะคันแบบแว่น ▲

ภาพที่ 10 คัมพูทำด้วยตะกั่วแบบและขนาดต่าง ๆ สมบัติของ
นายอิน จันทร์จุฑ ▲

คล้ายกำมปูโค้งเข้าหากัน คัมพูแบบนี้ทำด้วยโลหะ
ประเภทตะกั่ว(ภาพที่ 10)

2.2 ลูกบิด(ภาพที่ 11) เเท่าที่สำรวจพบนั้นเป็น
ลูกบิดที่ทำด้วยแก้ว มีรูปแบบไม่มากนักคือ ทรงกลม
อย่างผลส้ม ทรงกระบอก และทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้า
สีของลูกบิดเหล่านี้คือ สีเหลือง สีเขียว สีฟ้า สีน้ำเงิน
สีส้ม สีน้ำตาล

2.3 ลูกกระพรวนทำด้วยสัมฤทธิ์ (ภาพที่ 12)

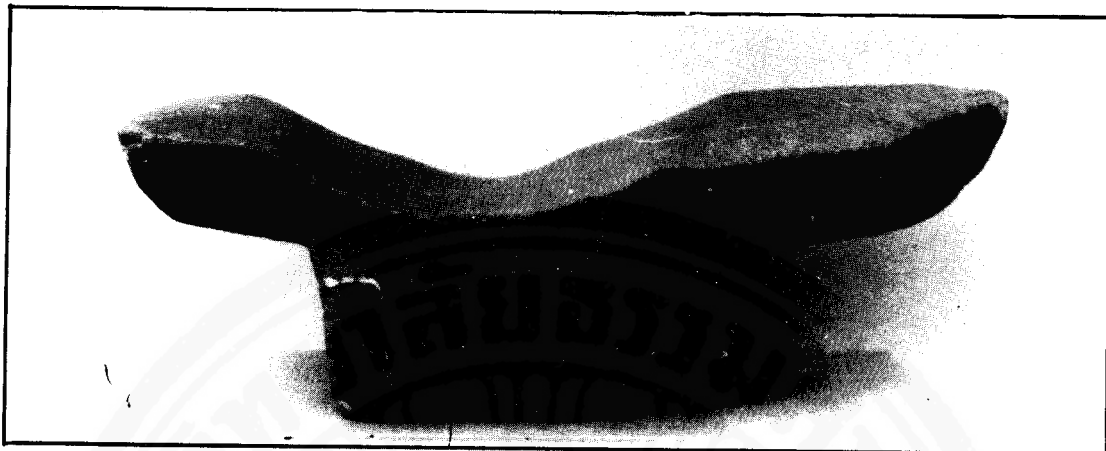
2.4 กำไล(ชิ้นส่วน)ทำด้วยสัมฤทธิ์(ภาพที่ 12)

ภาพที่ 11 ลูกบิดแก้ว

ภาพที่ 12 บน ชิ้นส่วนกำไลสัมฤทธิ์
ล่าง ลูกกระพรวนสัมฤทธิ์

3. เครื่องใช้ในครัวเรือนทำด้วยหิน ได้แก่ แท่นหินบด(ภาพที่ 13) แท่นหินบดแบบนี้พบมากตามเมืองโบราณที่มีอายุอยู่ในราวพุทธศตวรรษที่ 12-13 มีลักษณะเป็นแผ่นแบนและมีฐานเป็นรูปสี่เหลี่ยมคี่น แท่นหินบดแบบนี้ได้พบกว้างขวางทั่วไปถึงชุมชนโบราณแถบปากลุ่มแม่น้ำโขงด้วย

โลหะวิทยา มนุษย์ที่อาศัยอยู่ ณ เมืองดงคอน เมื่อราวพุทธศตวรรษที่ 12-13 รู้จักวิธีการของโลหะวิทยาเป็นอย่างดี ได้พบเศษชิ้นแร่ แม่พิมพ์หล่อโลหะเป็นรูปตุ้มหู แหวน และลวดลายอื่น(ภาพที่ 14) แสดงให้เห็นว่า มนุษย์ ณ ที่นี้รู้จักนำโลหะมาใช้ประโยชน์ชนิดของโลหะที่รู้จักใช้กันนั้นคือ ทองแดง เหล็ก ตะกั่ว เงิน

เหรียญเงินเมืองดงคอน

เมื่อเดือนมีนาคม 2530 นับเป็นโอกาสดีที่ได้มีการค้นพบเหรียญเงินโดยนายยืนยง คาระกา หัวหน้าพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ ชัยนาทบุรี จังหวัดชัยนาท จำนวนหนึ่ง เหรียญเงินดังกล่าวนี้เป็นเหรียญที่ถูกกำหนดว่ามีอายุราว พ.ศ. 1200-1300 และหาไม่ได้ง่ายนัก เหรียญดังกล่าวคงทำขึ้นเพื่อเป็นที่ระลึกเนื่องในพิธีกรรม บนเหรียญมีตราประทับรูปแบบต่าง ๆ เช่น ด้านหน้าเป็นรูปสังข์ รูปพระอาทิตย์ครึ่งดวง รูปเมฆัว และลูกวัว ด้านหลังเป็นรูปศรีวิศตรูปแบบต่าง ๆ

▲ ภาพที่ 13 แท่นหินบด

▼ ภาพที่ 14

ด้านหน้า แม่พิมพ์หล่อโลหะรูปลวดลายและตุ้มหู
ด้านหลัง แม่พิมพ์หล่อโลหะรูปตุ้มหูและแหวน

ภาพที่ 15

ด้านหน้า เหรียญเงินประทับตราต่าง ๆ

แถวที่ 1 ตราสังข์

แถวที่ 2 ตราพระอาทิตย์ครึ่งดวงและตราสังข์

แถวที่ 3 ตราแม่วัวและลูกวัว

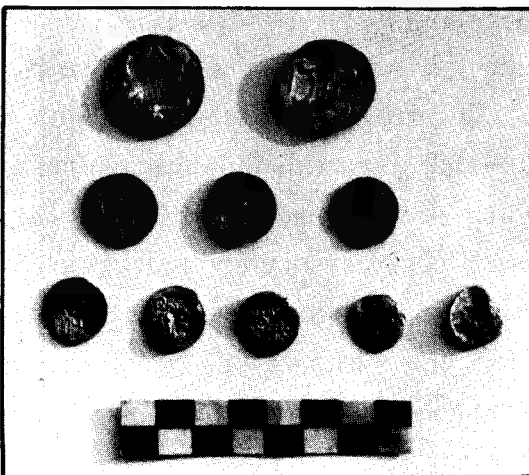
ด้านหลัง เหรียญเงินประทับตราแบบต่าง ๆ

แถวที่ 1 ตราศรีวัดสะ

แถวที่ 2 ตราศรีวัดสะ

แถวที่ 3 จารึกอักษรปัลลวะ ภาษาสันสกฤต

เหรียญที่ 3 จากซ้ายคือเหรียญจารึก. “ศรีทวารวดีเทวศวรรปุณยะ”

(ภาพที่ 15) แต่ที่สำคัญนั้นคือ เหรียญจำนวนหนึ่ง นั้นมีอักษรปัลลวะ ภาษาสันสกฤตประทับอยู่ด้านหลังด้วย ข้อความภาษาสันสกฤตนั้นอ่านได้ว่า *ศรีทวารวดีเทวศวรรปุณยะ* นายชะเอม แก้วคล้าย นักภาษาโบราณ กองหอสมุดแห่งชาติ ได้กรุณาแปลข้อความดังกล่าวไว้ว่า *พระเจ้าศรีทวารวดีและพระเทวีผู้มีบุญ* ข้อความบนเหรียญเงินดังกล่าวนี้ยังไม่เคยพบที่ไหนมาก่อนในประเทศไทย แต่เท่าที่เคยพบมานั้น ไม่มีคำว่าเทวี และเหรียญดังกล่าวนี้มักจะถูกนำมาอ้างอิงกันเสมอเมื่อต้องการกล่าวถึงทฤษฎีที่ว่าเมืองอาณาจักรทวารวดีในภาคกลางประเทศไทยเมื่อราวพุทธศตวรรษที่ 12-14 จริง อย่างไรก็ตาม การค้นพบเหรียญศรีทวารวดีเทวศวรรปุณยะที่เมืองดงคอนก็หมายถึงว่า เมืองแห่งนี้ เป็นเมืองที่ได้รับอิทธิพลวัฒนธรรมอินเดียขั้นสูงคือ อักษรและภาษามาตั้งแต่ราวพุทธศตวรรษที่ 12-13 และอาจจะเป็นเมืองบิหารเมืองหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับอำนาจของพระเจ้าศรีทวารวดีที่ได้เคยพบเหรียญกล่าวถึงนามของพระองค์มาก่อนที่เมืองนครปฐม เมืองอุทองและเมืองคูเมือง (อ.อินทร์บุรี) และคำว่าเทวีที่ปรากฏคงจะแสดงให้เห็นความสำคัญของสถานภาพสตรีในสังคมนับตั้งแต่ยุคนั้นได้เช่นกัน

สรุป

เมืองดงคอน อำเภอสรรคบุรี เป็นเมืองโบราณที่มีอายุตั้งแต่ราวพุทธศตวรรษที่ 12 เมืองหนึ่งในจำนวนหลายเมืองที่มีอยู่ในจังหวัดชัยนาท เมืองนี้ได้รับอิทธิพลทางวัฒนธรรมจากอินเดีย(ซึ่งอาจจะไม่ได้รับโดยตรง แต่อาจจะรับเป็นช่วงต่อ ๆ กันมาจากชาวพื้นเมืองชุมชนอื่น) ผู้ที่อยู่อาศัยที่เมืองนี้ มีความเจริญขั้นสูงนับตั้งแต่บัดนั้น คือมีระบอบการปกครองที่มีผู้นำในระดับกษัตริย์หรือเจ้าเมือง รู้จักใช้อักษรภาษา นับถือพุทธศาสนา และรู้จักใช้ประโยชน์จากโลหะหลายประเภท ★